

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 6060-02-16 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד הרשמת בכירה עידית קצבוי

תובע ישראל שי

נגד

נתבעים 1. ידיעות אינטרנט ח.פ. 540202462
2. מערכת התרבות והבידור של אתר "YNET"

פסק דין

1. לפניי תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה- 1965 (להלן: **החוק**).

2. התובע הינו בעלים של חברה העוסקת בייעוץ בטחוני ובעבר כיהן בשורה של תפקידים בטחוניים. בין השנים 1985-1987 כיהן כמפקד היחידה לאבטחת אישים בשב"כ. התובע פרש מהשב"כ בתחילת שנת 1994 לאחר שמילא שורה של תפקידים בארץ ובחול"ל. יודגש כבר עתה כי בהתאם למצוין לעיל התובע פרש מהשב"כ לפני רצח ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל.

3. הנתבעת 1 מפעילה אתר אינטרנט חדשותי ופורטל תכנים אשר נמנה על קבוצת התקשורת הישראלית "ידיעות אחרונות".

4. הנתבעת 2 הינה מערכת התרבות והבידור בנתבע 1.

5. במהלך חודש אוקטובר 2015 יצא לאקרנים סרטו של עמוס גיתאי "רבין היום האחרון" אשר מציג את דיוני ועדת שמגר שהוקמה לאחר רצח רבין. במהלך הסרט הופיעו מספר דמויות בעת מתן עדותן בפני ועדת שמגר. אחת הדמויות מכונה בסרט י.ש. אקדים את המאוחר ואציין כבר עתה נכון לעתה אין חולק על כי אותו י.ש אינו התובע אשר פרש לגמלאות כשנתיים לפני רצח רבין ולא היה מעורב בדיוני ועדת שמגר.

6. ביום 5.11.15 פרסמו הנתבעים כתבה על אודות הסרט שכותרתה: "מסדר זיהוי: גיבורי הסרט "רבין היום האחרון" (להלן: **הכתבה**). בכתבה תוארו פרטיהן של דמויות שונות שהוזכרו בסרט לצד תמונות השחקנים המגלמים בסרט את הדמויות הללו.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 6060-02-16 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

7. תחת הכותרת "איש השב"כ ישראל שי" פורסמה תמונת התובע ולצדה תמונת השחקן המגלם את התובע לכאורה בסרט.

מתחת לתמונות נכתב: " כשהוא ניצב מול ועדת שמגר, מכונה ראש היחידה לאבטחת אישים י.ש, אולם כיום ידוע שמדובר בישראל שי בן ה- 67, שבעקבות מחדלי הרצח פרש משירות הביטחון והקים חברה עצמאית בתחום. בסרט מגלם אותו השחקן שלום שמואלוב".
(להלן: הפרסום).

לטענת הנתבעת, בעקבות תגובת אחד הגולשים, הוסרה תמונתו של התובע והטקסט הנלווה לה ביום 9.11.15.

8. התובע, אשר כאמור יצא לגמלאות כשנתיים לפני רצח רבין ומשכך לא היה מעורב בדיוני ועדת שמגר כלל ועיקר, הקדים פנייה לנתבעים כבר ביום 11.1.15 במסגרתה עמד על זכותו לפרסום דברי התנצלות ותיקון, אלא שלטענתו עד למועד הגשת התביעה לא פורסמה כל התנצלות מאחר שהנתבעים התנו פרסומה של התנצלות בקבלת ויתור על פיצוי כספי.

9. לטענת התובע, פרסומה של הכתבה על הפרטים השגויים הכלולים בה במשך ארבעה ימים הסבה לו נזקים רבים, ישירים ועקיפים, הביאה לפגיעה במוניטין ובשמו הטוב ולעוגמת נפש. התובע הדגיש בכתב תביעתו כי הוא בעלים של חברה העוסקת בייצור בטחוני וכי לא יכולה להיות מחלוקת על כך שפרסום הכתבה גרם לו לנזקים גם במישור זה.
לאור האמור לעיל עתר התובע לתשלום פיצויים עד גובה סמכותו של בית משפט זה על סך 33,500 ₪.

10. הנתבעת דחתה בכתב ההגנה את טענות התובע בדבר חובתה לפצותו.

11. טענתה העיקרית של הנתבעת הינה כי עומדת לה הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15(1) לחוק. לטענתה היא פעלה בתום לב ובהתאם לנסיבות של סעיף 15(1) לחוק – עורך הכתבה קיבל דף ממפיקי הסרט הכולל את רשימת הקרדיטים ופרסום השחקנים ותפקידיהם. באותה רשימה שנמסרה לעורך, מצוין כי השחקן שלום שמואלוב מגלם את סוכן השב"כ ישראל שי.
עוד מציינת הנתבעת כי עורך הכתבה מעולם לא שמע על מר ישראל שי ולא הייתה לו סיבה לחשוד בנכונות המידע. יתרה על כן, עורך הכתבה ביצע הצלבה על מנת לאמת את נכונות המידע ומצא כי מר ישראל שי הוא אכן איש שב"כ לשעבר. מנגד ידע כי קיים י.ש אשר היה מעורב בדיוני ועדת שמגר ועל כן לא הייתה לו סיבה לחשוד במאום. עוד נטען כי מיד עם פרסום הכתבה הנתבעת העבירה לבמאי הסרט ולגורמי ההפקה את הכתבה ואלו לא פנו בבקשה לתקנה.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 6060-02-16 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

12. לטענת הנתבעת מיד כשנודע לה על הטעות היא פעלה להסרת הפסקה הרלוונטית ואף הציעה לתובע לפרסם הבהרה בלתי מסויגת וללא תנאי, אלא שבחוסר תום לב התובע בחר להתעלם מהצעתה. לתמיכה בטענה זו צירפה הנתבעת לכתב ההגנה צילום דואר אלקטרוני מיום 17.11.15 מאת ב"כ הנתבעת לב"כ התובע ואשר במסגרתו הועבר נוסח ההודעה המוצעת לתובע לצורך פרסומו.

13. לבסוף נטען על ידי הנתבעת כי עומדות לה ההקלות המנויות בסעיפים 19(2), 19(3) ו- 19(4) לחוק מאחר שלא נתכוונה לפגוע בתובע, מאחר שהייתה משוכנעת באמיתות הדברים שפורסמו ומאחר שהציעה לפרסם הודעת תיקון והכחשה מטעמה.

14. ביום 25.7.16 התקיים דיון. טענות הצדדים במהלך הדיון משתקפות בפרוטוקול.

15. במהלך הדיון ניסה בית המשפט להביא את הצדדים לעמק השווה ללא הצלחה, ומכאן פסק דין זה -

דיון

16. הצדדים אינם חלוקים על מרבית העובדות. הנתבעת אינה מכחישה כי הפרטים המיוחסים לתובע בפרסום נשוא התביעה שגויות: אין מחלוקת בין הצדדים באשר לכך שמר ישראל שי לא היה ראש היחידה לאבטחת אישים בעת רצח רבין, וכיוצא מכך ברור כי לא פרש מהשב"כ בעקבות הרצח ומחדלי האבטחה. הלכה למעשה טענותיו של התובע באשר לתקופת עבודתו בשב"כ - המועדים בהם כיהן כראש יחידת האבטחה והמועד בו פרש מהשב"כ - לא נסתרו על ידי הנתבעת.

17. עיון בלשון הכתבה ובעובדות המפורטות בה אינו יכול אלא להוביל למסקנה כי הפרסום נשוא התביעה הינו בגדר לשון הרע כהגדרתו בחוק. שמו של התובע מקושר באופן ישיר למחדל האבטחה שנחקר בעקבות רצח רבין – מחדל אשר עמד במוקד סדר היום הציבורי תקופה ממושכת והותיר חותמו על השיח הציבורי על אודות הרצח. התובע מיוצג בפרסום זה כמי שעמד בראש יחידת אבטחת אישים בעת רצח רבין וכמי שפרש מהיחידה בעקבות מחדלי היחידה בעת הרצח. מהפרסום משתמעת באופן ברור אחריותו של התובע במסגרת תפקידו כראש היחידה לאבטחת אישים למחדל באבטחת ראש הממשלה, וברי כי יש בכך כדי להציג את התובע כמי שכשל בביצוע תפקיד, וכמי שנאלץ לפרוש מעבודתו בעקבות כישלון זה.

18. הנתבעת כאמור אינה מכחישה כי העובדות שהוצגו בכתבה באשר לתובע שגויות מיסודן ובהתאם לכך אינה טוענת להגנת אמתות הפרסום.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 6060-02-16 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

19. עיקרה של המחלוקת בין הצדדים הינה באשר לשתי סוגיות: האחת הינה השאלה אם קיימת לנתבעת הגנת תום הלב הקבועה בחוק, והשנייה הינה באשר לנזק שנגרם לתובע וכיוצא מכך גובה הפיצוי לו הוא זכאי ככל שזכאי. אדון בסוגיות אלו על פי סדרן:

הגנת תום הלב

20. לשיטתה של הנתבעת עומדת לזכותה ההגנה הקבועה בסעיף 15 (1) לחוק שזהו לשונו: **במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו: (1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע, או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3.**

21. לטענת הנתבעת הפרסום בוצע על ידה בתום לב. לא היה ביכולתה של הנתבעת לטענתה לדעת כי בפרטים שהועברו לה על ידי מפיקי הסרט נפלו טעויות, וכי מר ישראל שי אינו י.ש המופיע בסרט. עורך הכתבה אף ביצע הצלבה לדבריה ומצא כי מר ישראל שי הוא אכן איש שב"כ. יתרה על כן הנתבעת הסירה מהכתבה את הפסקה הנוגעת לתובע ואף הציעה לו לפרסם הבהרה בלתי מסויגת וללא תנאי. בכל אלו יש לדידה כדי להעיד על תום לבה של הנתבעת ולהעניק לה את ההגנה הקבועה בסעיף 15(1).

22. אינני יכולה לקבל את עמדת הנתבעת לעניין זה.

23. אף אם אצא מנקודת מוצא לפיה הפרסום נשוא התביעה לא נעשה בזדון ואיני כי עורך הכתבה היה תם לב במובן הסובייקטיבי של ההגדרה והאמין באמיתות הפרסום, אין בכך כדי לשחרר את הנתבעת מאחריותה לפרסום הדברים. קל וחומר כי אין בכך כדי להעניק לה את הגנת תום הלב הקבועה בחוק. תום הלב בהקשר זה ובנסיבות המקרה דן אינו יכול להיבחן רק במישור הסובייקטיבי דהיינו באמונתו הפנימית של המפרסם באמיתות הפרסום, אלא גם בהקשרו האובייקטיבי. לצורך כך יש לבחון אם הנתבעת נקטה באמצעים סבירים על מנת לברר אם אמת הפרסום אם לאו (ראו לעניין זה למשל את האמור בע"א 5653/98 **אמיליו פלוס נ' דינה חלוץ**, פ"ד נה(5), 865).

24. הנתבעת מפעילה אתר אינטרנט פופולארי המפרסם חדשות ותכנים שונים. פרסומי האתר פונים לקהל נרחב ולכתבות המפורסמות בו קוראים רבים. הנחת המוצא הינה כי היקף החשיפה לפרסומים המועלים באתר גבוהה.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 6060-02-16 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

25. נציגת הנתבעת טענה בפניי כי העובדות שמפורטות בכתבה לקוחות מדף מידע שהועבר לנתבעת על ידי מפיקי הסרט נשוא הכתבה. לדבריה, מדובר בכתבה ל"קידום" הסרט אשר מפורסמת במדור התרבות והבידור של האתר, ויש להתייחס אליה בהתאם. בנסיבות אלו הפעולות שנערכו על ידי עורך הסרט לאימות הכתוב בכתבה היו סבירות דיין.

26. עמדה זו אינה מקובלת עליי כלל ועיקר.

27. בראש ובראשונה אינני סבורה כי העובדה שהכתבה פורסמה במדור התרבות והבידור מורידה כהוא זה מרמת המחויבות של הנתבעת כלפי הכתוב בה. המדור במסגרתו פורסמה הכתבה אינו הפרמטר היחיד לפיו צריכה להיבחן סבירות הצעדים שנקטו על ידי הנתבעת לבירור אמיתות העובדות, אלא תוכן הדברים שפורסמו ופוטנציאל הפגיעה הגלום בהם. ודוקו - אין מדובר במאמר ביקורת או דעה על הסרט נשוא הפרסום. יתרה על כן לא נטען בפניי כי צוין בגוף הכתבה כי היא מיועדת לקידום הסרט או כי המידע הכלול בה נמסר ממפיקי הסרט. הדברים המפורטים באשר לתובע מצוינים כעובדות והרושם הנוצר מקריאת הכתבה הינה כי היא מבקשת לחשוף את הדמויות המרכזיות בפרשה, וכי המפורט לגבי כל אחת מהן הינו פרי מלאכתו העיתונאית של מפרסם הכתבה.

28. בנסיבות אלו ונוכח העובדות שיוחסו לתובע בכתבה, מחויבותה של התובעת לאמיתות תוכנה של הכתבה אינה יכולה להיגרע אך ורק בשל מיקום פרסומה של הכתבה.

29. משזוהי נקודת המוצא הראויה לבחינת סבירות התנהלותה של הנתבעת, לא ניתן אלא להגיע למסקנה כי התנהלותה לאימות העובדות בכתבה הייתה בלתי סבירה ובלתי מספקת. הסתמכותה העיוורת של הנתבעת על דף המידע שקיבלה ממפיקי הסרט אינה יכולה להיחשב כמספקת לבחינת התנהלותו של גוף עיתונאי בעת פרסום כתבה. אין לקבל את הטענה לפיה גוף עיתונאי המפרסם כתבה פטור מאחריותו באשר לכתוב בה, רק משום שהפרטים המפורטים בה הועברו לו על ידי צד אחר. הנחה שכזו הופכת את הגוף העיתונאי לצינור להעברת מידע ותו לא ואינה עונה אף על הרף הנמוך של מידת המחויבות הנדרשת מאמצעי תקשורת לדבר הפרסום המפורסם על ידו. יתרה על כן התנערותה של הנתבעת מאחריותה לאמיתות העובדות המפורטות בכתבה רק משום שהמידע הועבר אליה על ידי גוף שלישי אינה עולה בקנה אחד עם הוראות סעיף 11 לחוק, אשר מטילות באופן מפורש את האחריות לפרסום לשון הרע באמצעי התקשורת על עורך אמצעי התקשורת ועל מי שהחליט בפועל על הפרסום.

30. תמונה בעיניי גם בחירתה של הנתבעת לזקוף לזכותה את פעולת "ההצלבה" שנערכה על ידי עורך הכתבה – הצלבה אשר הייתה, נוכח תוצאותיה, בלתי מספקת. כמי שלא שמע מעולם על מר

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 6060-02-16 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

1 ישראל שי יש לתמוה על הסתפקותו של העורך ב"גילויי" לפיו התובע היה בעברו איש שב"כ ובכך
2 שראשי התיבות של שמו של אחד המעורבים בוועדת החקירה שלאחר רצח רבין היה י.ש. (למעלה
3 מן הנדרש יצוין כי על פי טענת התובע, אשר לא נסתרה בטענות הנתבעת, גם אותו י.ש כלל לא היה
4 ראש היחידה לאבטחת אישים ואף לא הוצג בסרט ככזה). הלכה למעשה דווקא פרט המידע בעל
5 הפוטנציאל הפוגעני ביותר כלל לא נבדק ולא אומת על ידי הנתבעת.

6 בירור שאינו מעמיק בהרבה מזה שבוצע הלכה למעשה היה מגלה על נקלה כי התובע לא כיהן כראש
7 יחידת אבטחת האישים במועדים הרלוונטים וכי לא פרש מהשב"כ בעקבות מחדלי האבטחה. הלכה
8 למעשה גם לא הובהר לי על ידי הנתבעת כיצד הגילוי לפיו מר ישראל שי היה בעל תפקיד בשב"כ
9 הוביל את אותו עורך להניח כי כיהן כראש יחידת אבטחת האישים בשב"כ בתקופת רצח רבין.
10 העובדה כי הנתבעת לא מצאה לנכון להעיד את אותו עורך מקשה אף היא על יכולתה של הנתבעת
11 להתחקות אחר הצעדים שנקט לבחינת אמתות הפרסום ולהוכיח את סבירותם.

12
13 ולמותר לציין כי אין מדובר בפרטים הידועים אך ורק למפיקי הסרט כי אם פרטים אשר ניתנים היו
14 לבדיקה וזיהוי בכמה פעולות בסיסיות.

15
16 31. הנה כי כן, פעולותיה של הנתבעת לאימות העובדות המפורטות בכתבה התמצו בהסתמכות על
17 דף המידע שהועבר אליה מהפקת הסרט נשוא הכתבה ובהצלבה חלקית ובלתי מספקת של עורך
18 הכתבה. מצאתי כי פעולות אלו אינן יכולות להיחשב כפעולות סבירות הננקטות על ידי גוף עיתונאי
19 לאימות פרסומים בעלי פוטנציאל פוגעני. מסקנה זו שוללת את תום לבה האובייקטיבי של הנתבעת
20 ולפיכך שוללת את הגנת תום הלב לה טוענת הנתבעת.

21 לאמור לעיל עיגון ברור גם בלשון סעיפי החוק: סעיף 15(1) לחוק מתנה את קיומה של ההגנה בכך
22 שהנתבעת לא ידעה ולא הייתה חייבת לדעת על קיומו של הנפגע. משקבעתי כי פעולות סבירות
23 לאימות הפרסום היו מובילות לגילוי הטעויות המפורטות, במילא נשללת הטענה כי הנתבעת לא
24 הייתה חייבת לדעת על קיומו של הנפגע.

25 יתר על כן, סעיף 16(ב)(2) לחוק מורה כי המפרסם ייחשב למי שעשה את הפרסום שלא בתום לב
26 אם הפרסום לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום "אמצעים סבירים" כדי לבדוק את
27 אמיתותו. ומכאן - שאי נקיטת אמצעים סבירים שוללת את הגנת תום לבו של המפרסם.

28
29 32. לאמור לעיל יש להוסיף את העובדה כי עד למועד זה לא פורסמה על ידי הנתבעת כל הודעת
30 הבהרה או התנצלות באשר לפרסום השגוי, חרף העובדה כי הנתבעת הייתה מודעת לכך שהפרסום
31 שגוי כבר ארבעה ימים לאחר הפרסום. גם בהתנהלות זו יש כדי לשלול את הגנת תום הלב הקבועה
32 בחוק לאור הוראות סעיף 17 לחוק אשר קובע כי הימנעות מפרסום הודעת תיקון או הכחשה לאחר
33 קבלתה של דרישה מאת הנפגע שוללת את הגנת תום הלב מעורך אמצעי התקשורת. ויודגש - אין
34 מדובר בפרסום שאמתותו מוטלת בספק או עמומה, אלא בפרסום שגוי באופן חד משמעי ומפורש.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 16-02-6060 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

בנסיבות אלו ומשפנה אליה התובע בבקשה, הייתה צריכה הנתבעת לפעול לפרסום הודעה ברורה ומפורשת באשר לטעויות שנפלו בדבר בפרסום. תמונת המצב שהציגה הנתבעת לעניין זה ולפיה הנתבע הוא שהתעלם מפנייתו בנושא התגלתה כבלתי מדויקת. כעולה מתכתובת המיילים שהוגשה על ידי התובע בדיון (ואשר סומנה ת/1), בא כוחו של התובע פנה לב"כ הנתבעת על מנת לברר אם הודעת התיקון פורסמה, ונענה כי הפרסום מותנה בויתור מטעמו של התובע. לאור האמור לעיל לנתבעת לא הייתה סיבה לסבור כי הנתבע חזר בו מבקשתו לפרסום הבהרה או תיקון. משהמשיך לעמוד על דרישתו זו ומשהייתה הנתבעת מודעת לטעות שנפלה בכתבה שפורסמה על ידה, הייתה מוטלת עליה חובה לפרסם את הודעת התיקון בהקדם האפשרי.

גובה הפיצוי

33. משקבעתי כי הפרסום נשוא התביעה הינו בגדר לשון הרע, וכי לנתבעת לא עומדת הגנת תום הלב, נותר לדון בשאלת גובה הפיצוי. סעיף 7(א) לחוק מסמך את בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 50,000 ש. בפסיקת פיצויים בתביעת לשון הרע יש לשקול שיקולים שונים המתייחסים בין היתר לפגיעה בנפגע, להיקפו של הפרסום כמו גם להתנהלותו של הנפגע מחד ושל המפרסמת מאידך. יפים לעניין זה הדברים המפורטים ברע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5), ולפיהן:

בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים.

34. אני סבורה כי בחינת הנסיבות במקרה דנן צריכה להוביל לקביעתו של פיצוי שאינו זניח קל וחומר לא "בערכי מטרד" כבקשתה של הנתבעת. לשון הרע נשוא התביעה פורסם באמצעי תקשורת בעל תפוצה נרחבת. מפרסום זה משתמע כי לתובע אחריות במחדל אבטחתי אשר הוביל לרציחתו של ראש הממשלה יצחק רבין. לא יכול להיות ספק כי פרסום מסוג זה הינו פרסום פוגעני במיוחד אשריש בו מציג את התובע בקרב הבריות כמי שכשל בתפקידו ונאלץ לעזוב את השב"כ בעקבות כישלון זה, אשר חרות בזיכרון הלאומי. אני סבורה כי במקרה דנן יש לקחת בחשבון כי הפגיעה בתובע לא הצטמצמה רק לשמו הטוב בקרב חבריו ומכריו, אלא כי לתוכן הפרסום השלכות גם באשר למוניטין המקצועי של התובע במסגרת תחומי עיסוקו הנוכחיים, שכן התובע הינו בעלים של חברה העוסקת ביעוץ בטחוני וייחוסו של כישלון מקצועי מהסוג המתואר בכתבה משליך באופן ישיר על המוניטין של התובע במסגרת עיסוקו.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 6060-02-16 שי נ' ידיעות אינטרנט ואח'

תיק חיצוני:

לכך יש להוסיף את העובדה שעד לשלב זה לא פורסמה הודעת תיקון והתנצלות מטעם הנתבעת חרף בקשתו של התובע וחרף העובדה שהנתבעת אינה חולקת ואינה יכולה לחלוק על כך שהפרסום היה שגוי. אני סבורה כי בנסיבות אלו מן הראוי היה לפרסם הודעת תיקון לכל הפחות מן הרגע בו עמדה הנתבעת על טעותה. ברי כי לא היה מקום לקשור בין הודעת תיקון שכזו אשר מעמידה דברים על דיוקם עם שאלת הפיצוי המגיע לתובע.

לאור האמור לעיל ובשקלול הנסיבות ובין היתר העדרה של כוונת זדון מצד הנתבעת, והסתמכותה של הנתבעת על הפקת הסרט, אני מעמידה את סכום הפיצוי על סך של 20,000 ₪. התובע עתר בתביעתו גם לחיובה של הנתבעת לפרסם הודעת תיקון והבהרה. לאור סמכותו המצומצמת של בית משפט זה לא ניתן להורות כמבוקש. חרף האמור לעיל ונוכח הצהרותיה של נציגת הנתבעת בדיון, יש להניח כי הנתבעת לא תימנע מלפרסם הודעה כנדרש.

35. סיכומי של דבר – הנתבעת תשלם לתובע סך של 20,000 ₪ וכן הוצאות משפט בסך 1,000 ₪. הסכומים ישולמו תוך 30 ימים שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום מתן פסק הדין ועד התשלום בפועל.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 15 ימים ממועד קבלת פסק הדין. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, כ' תמוז תשע"ו 26 ביולי 2016, בהעדר הצדדים.

עידית קצבוי, רשמת בכירה